

Izhaja dvakrat na teden in sicer v sredo in soboto
 št. 11. uri predpoldne ter stane po pošti prejemanja
 ali v Gorici na dom pošiljana:

vse leto 13 K 20 v, ali gld. 6-60
 pol leta 6 » 60 » » 3-30
 četrt leta 3 » 40 » » 1-70
 Posamične številke stanejo 10 vin.

„SOČA“ ima naslednje izredne priloge: (1) „Gor.
 list“ po Goriškem in Gradiščanskem in
 „Kajpot“ po ljubljani in kranjskih mestih, dalje dva-
 krat v letu „Vozni red železnic, parnikov in poštah“
 ter mesečno prilogo „Slovenski Tehnik“.

Naročnino sprejema upravništvo v Gosposki ulici
 št. 7 I. nadst. v „Goriški Tiskarni“ A. Gabršček.

Na naročila brez doposlane naročnine se ne odziva.
 Oglasi in poslanice se računajo po Petit-vrstah če
 tiskano 1-krat 16 v, 2-krat 14 v, 3-krat 12 v vsaka
 vrsta. Večkrat po dogodbi. Večje črke po prostoru.

Reklame in spisi v uredniškem delu 30 v vrsta. Za
 objavo in vsebino oglasov odklanjamo vsako odgovornost.

SOČA

„Vse za omiko, svobodo in napredek!“ Dr. K. Lavrič.

Uredništvo

se nahaja v Gosposki ulici št. 7 v Gorici v I. nadst. Z urednikom je mogoče govoriti vsak dan od 8. do 12. dopoldne ter od 2. do 5. popoldne; ob nedeljah in praznikih od 9. do 12. dopoldne. Upravništvo se nahaja v Gosposki ulici št. 7 v I. nadst. na levo v tiskarni.

Naročnino in oglase je plačati loco Gorica.

Dopisi naj se pošiljajo le uredništvu.

Naročnina, reklamacije in druge reči, katere ne spadajo v delokrog uredništva, naj se pošiljajo le upravništvu.

„PRIMOREC“ izhaja neodvisno od „Soče“ vsak petek in stane vse leto 3 K 20 h ali gld. 1-60.

„Soča“ in „Primorec“ se prodajata v Gorici v naših knjigarnah in teh-le tobakarnah: Schwarz v Šolski ul., Jellersitz v Nuskul ul., Ter. Leban na tekalšču Jos. Verdi, Peter Krabelj v Kapucinski ulici, I. Bajt v pokopališčni ulici, I. Matijassi v ulici Formica, I. Hovaški v Korenski ulici št. 22; v Trstu v tobakarni Lavrenčič na trgu della Caserma.

Odgovorni urednik in izdajatelj Iva Tavčar v Gorici.

— Telefon št. 83. —

»Gor. Tiskarna« A. Gabršček (odgov. Iv. Moljavec) tiska in zal.

Kmet in trgovina s kmetскими pridelki.

(S Krasa.)

Kmet je trpin! To je glas, ki se sliši širom naših dežel. Ugiblje se namreč, kako mu opomoči, in legijon je že nasvetov. — A kmet le ostaja »trpin«, gromotno propada, delo pa in napor raste — odvisnost tudi.

Kje in kako treba nastaviti navor, da se mu gromotno stanje zboljša, da se ga osamosvoji, je še nerešen problem, ki ostane, dokler narava sama ne bode dajala poroštev za dobre letine in cene obrodke.

Razne institucije, ki se jih je oziroma v prid in dobrobit kmetkega stanu, nimajo pričakovanih, še manj zaželenih uspehov; nekatere so celo kmetu pogubonosne, (zlogasni »konsumi«). Zadrugištvu sicer ni krivo neuspehom, pač pa največkrat nezmožnost vodstva. Stokrat moramo povdarjati, da treba stanovske izobrazbe, da jamči za uspeh in razvit kakeršnega si bodi podjetja edino-le strokovna izobrazba in trgovska rutina.

G. St. je mnenja, da manjka našemu kmetu »trgovski talent«. Le glej kmetiča, ko pride v mesto, kako baranjuje, da ceno kupi in drago prodaja; ako je to »trgovski talent«, potem ga ima naš vsaki kmet in kmetič v izobilju. — A kmet pri prodaji svojih pridelkov, kakor tudi mogočni veletržec pri prodajanju trgovskih izdelkov (blaga) se mora podvreči regulatorju potreb — ponudbi in povpraševanju.

Zjednačba obilice in pomanjkanja naloga, katero izvršuje trgovina. Izjednačba se pa vrši na podlagi ponudbe in povpraševanja in iz primerja med nastane fluktuacija cen.

Trgovina s kmetскими pridelki, ki so podvrženi brzi, mnogokrat hipni po-

gubi, je jako riskantna in postaja vsled tega tudi špekulativna.

Pravozni troški, če tudi vsled prisilne brzvožnje po železnicah precej visoki, ne pridejo toliko v poštev, kakor skupe različne manipulacije, otnoti (embalaža), škart, riziko sploh. — Ni čuda torej, ako so cene prve roke v križečem primerju z onimi, katere mora plačevati konzument, to pa ne glede na primice kot nekako nagizdno blago.

Pri špekulativni trgovini je hipna, samovlastna odločitev največjega pomena za končni izid kupčije. Vezanih rok in ugibanja ne sme biti. Zaradi tega je, oziroma se seveda na naše razmere, taka trgovina izključno stvar izkušnega, neodvisnega trgovca, nikakor pa ne kake »kmetke zadruga«. Trgovec se sme spuščati v riskantne kupčije in makari igrati va banque s svojim premoženjem.

»Kmetke zadruga«, ki gospodarijo z imetjem »trpin«, ne smejo že a priori misliti na špekulativna podjetja, ako nočejo dodati že britkim izkušnjam še britkejših.

Sicer pravi g. St. tudi, da bi bilo najboljšo dobiti nekoliko solidnih trgovcev, a da je to težko, ker bi jim drugi delali konkurenco. Za boga! ne bi bila baš konkurenca najboljšo sredstvo za povzdigo cen! —

Da se poboljšajo cene, treba torej na kak način vzbuditi tekmovalstvo med posameznimi trgovci-kupci. Poznavanje cen, katere plačuje konzument, je največje važnosti. Le-te doznati, ne bode težko s pomočjo brzvoja in telefona.

Nasvet, katerega čitamo v cenjeni »Soči« z dne 27./6., namreč naj se pretresuje in prouči »berolinski trg«, kjer se uradnim potom določajo cene živilom, nima podlage za izvozno trgovino, niti za naše krajevne razmere. Take določbe so pač velikega pomena pri lokalnem konzumu, da se varuje konzumenta pred oderuški cenami (— kakor jih imamo mi danes pri mesu —) a stavljati take

meje tudi goriški izvozni trgovini, uožiti jo v tu uradno predpisane cene, bi značilo nje pogubo. Cena kmetских pridelkov žal ni odvisna od dela, truda in troškov, ki stane kmeta obrodek.

Odgovor prvemu člankarju iz okolice o kmetijski trgovini.

5. julija 1906.

Ponavljam opetovano, da ni norčevanja na sadnem trgu, in tudi ne na kolodvoru s krompirjem, ki ga je danes cel vlak tamkaj brez nobenega vprašanja po njem. To je britka resnica, in peklena zguba pri njem, čeprav je ničeva cena 3½ krone za 100 kg. Lani današnjega dne je bil po 7 kron in več; smo vsi dobro shajali, letos je pa gorje vsem skup.

Člankar pravi, da se morajo cene kmetu zagotoviti za prihodnji dan; to so naravnost smešne zahteve, tega ne doseže nikdo nas zemljanov, ne kmetijsko društvo niti trgovski minister sam.

Ravno norčavi sadni kupci plačujejo danes in že več dni breskve po 60–70 vinarjev kg, ko sami kmetje trde, da niso niti 5 vin. vredne; so brez soka, in skoro sama kost. Iz tega je razvidno, da vprašanja delajo našemu blagu cene. Po teh breskvah je dobro vprašanje že 4–5 let, toda i to ne bo trajalo dolgo; tamkaj si shranijo peške, jih sado, požlahtnijo, pa smo v kraju mi z njimi.

Jabolka in hruške že 2 leti ni bilo, letos so, pa kaj bo z njimi, ko so povsod dobro obrodile. Kaj pomaga svetovati: sadi to li ono, ko bomo morali rediti prešiče z njimi. To vse je odvisno od ugodne spomladi tu in drugod, nikakor pa ne od kupcev samih.

Tako tudi trdi člankar, da zadnjih 20 let niso nikdar ostale črešnje ali sploh sadje na trgu nerazprodano. To pa ni še nikak dokaz, da se je blago rabilo, ampak dalo se je na slepo ceno, tako da je bil ubog kmet i kupec. Po domače povedano — če si repe sit, potem

niti potice ne maraš, t. j. že je večji dovoz, kakor potreba blaga, je krah neizogiben.

Nekatere čni je na sadnem trgu letos bil grah in črešnje zjutraj ob 5–6 uri ceneje do 10 vin., kakor ob 9. uri. To nasprotno i hipno spremembo je povzročila svetovna žica. So namreč z vseh svetovnih trgov došla vprašanja še po tem blagu in kupci so takoj po njem planili. Zategad — je vsako nadaljno razpravljanje o tem nepotrebno, da ne rečem skoro smešno, ker to vedó že vrabci na strehah drugih dežel, kar mi še le zdaj promlevamo.

Kolikor toliko je tudi pri kupčiji krompirja škodilo to ugibanje, štrajkanje in ščuvanje. Kedar so bila vprašanja po krompirju, ga niso hoteli dati kmetje, misle, da s tem dvignejo cene, ko se pa niso cene ganile iz mlačnosti, so vsi pridrvili z njim na kolodvor, s tem so zadali hud udarec sobi in kupcem, da niti posledic ne vemo, ki nas čakajo, in kakšna zguba nas doleti.

Neumestno je tudi sumničiti komisijo tržtva, če bi se preustrojila prodaja po berolinskem sistemu, ker i ta ne more delati čudežev. Ravno tako tudi če kmet izšola sinu v gospoda, podvreči se bosta morala oba svetovni konkurenci, katara ubija kmeta in kupca.

Eksportna zadruga, ta še le bi bila v posmeh celemu svetu, kakor so že vse druge!

Iz okolice.

Iz govora dr. Ivana Tavčarja

v poslanski zbornici 27. junija t. l.

(Konec).

Štajerska se bode že še držala, Koroška je pa za nas dežela naših bolezni in naše ljubavi. (Medklc: Za nas pa Štajersko!) Slovenski del Štajerske vendar ne boste hoteli vtakniti v svojo nenasitno vrečo. Mi potrebujemo Koroško, ki je naše zaledje, z vsem žarom svojega sreča ljubimo to deželo in zato ne dovolimo nikdar, da bi jo nam ukradli!

Grof Monte Cristo.

Napisal Alexandre Dumas.

(Dalje.)

„Ali verjamete, da vas ljubim?“ vpraša Monte Cristo in stane roko mladega moža.

„Vi mi dajete pogum, in srce mi pravi“ — Morrel — „da ne smem imeti pred vami nobene skrivnosti.“

„Prav imate, Morrel, vašemu srce narekuje Bog, in vaše srce pravi to vam. Povejte mi, kaj vam pravi vaše srce.“

„Grof, ali mi dovolite, da naročim Baptistinu, naj v vašem imenu popraša po zdravju nekoga, ki ga poznate?“

„Če sem vam na razpolago sam, koliko bolj vam moram biti na razpolago moj sluga.“

„O, dokler ne izvem, če jej gre bolje, mi ni živeti.“

„Ali hočete, da pozvonim Baptistinu?“

„Ne, sam hočem z njim govoriti.“

Morrel zapusti sobo, pokliče Baptistina in mu reče potit nekaj besed. Komornik nato skoro v teku zapusti hišo.

„Torej ali ste ga poslali?“ vpraša Monte Cristo, ko se vrne Morrel.

„Da, in nekoliko mirnejši postajam.“

„Znamo vam je, da čakam,“ pravi Monte Cristo smehljaje.

„Da, in govoriti hočem. Nekega večera sem bil v nekem domu: bil sem skrit za grmovjem, in nihče ni slutil, da bi mogel biti tam. Mimo mene sta prišli dve osebi; dovolite, da vam jih oimenujem: ena je bila gospa de Villefort, druga pa gospa de Saint-Méran. Slišali sta gospoda Villeforta in

ker me je vsebina njunih besed zanimala, nisem preslišal niti besedice njunega pogovora.“

„Ta je moral biti žalosten, če sklepam po vaši blede barvi in po vašem trepetajočem glasu, Morrel.“

„O, da, zelo žalosten, prijatelj. Tikal se je smrti osebe, ki je umrla pri gospodarju vrta, v katerem sem bil. Eden izmed mož, katerih pogovor sem poslušal, je bil lastnik tega vrta, drugi zdravnik. Prvi je odkrival drugemu svoj strah in svoje bolečine, kajti tekem enega mesca je že drugi obiskala smrt njegovo hišo, hitro in nepričakovano, da se je dalo misliti, da je to posledica božje jeze.“

„Ah, ah,“ pravi Monte Cristo, bistro pogleda mladega moža, ter obrne fotelj, na katerem je sedel, po svoji navadi tako, da pride v senco, dočim je na Maksimilijanovo obličje padala svetloba dneva.

„Da,“ nadaljuje ta, „smrt je v enem mesecu dvakrat vstopila v to hišo.“

„In kaj je rekel zdravnik?“ vpraša Monte Cristo.

„Rekel je... rekel je, da ta smrt ni naravna in da jo je pripisovati...“

„Čemu?“

„Strupu!“

„Res!“ pravi Monte Cristo z ono malomarnostjo, ki mu je v trenutkih največjega razburjenja služila v to, da jo zakril z njo svojo rudečico, svojo pobledeost ali pazljivost, s katero je poslušal. „Res, Maksimilijan, vi ste slišali to?“

„Da, ljubi grof, to sem slišal, in doktor je rekel, če se tak dogodek ponovi, da se smatra dolžnim, javiti svoje mnenje sodniji.“

Monte Cristo je poslušal, oziroma vsaj zdelo se je, da posluša z največjo hladnostjo.

„Torej,“ pravi Maksimilijan, „smrt je prišla še tretjič, niti gospodar te hiše, niti doktor, nobeden ni rekel nič. In smrt pride v hišo morda še četrtič. Grof, kaj smatrate za mojo dolžnost, ko poznam to skrivnost?“

„Moj ljubi prijatelj,“ pravi Monte Cristo, „zdi se mi, da mi pripovedujete povest, ki jo pozna že vsak izmed nas. Hišo, v kateri ste to slišali, poznam, ali pa vsaj poznam hišo, ki je tej enaka; ta hiša ima vrt, rodbinskega očeta, zdravnika, in v tej hiši so sledile druga drugi tri nenavadne in nepričakovane smrti. Torej ali me zato, ker vem vse, ne da bi vžival zaupanje te hiše, more peči vest? Ne! To me ne briga. Reki ste, da je zadela to hišo božja jeza; torej kdo vam je rekel, da to ni res? Če je to božja pravičnost in ne božja jeza, ki je prišla v to hišo, Maksimilijan, pogledajte v stran in pustite božji pravičnosti prosto pot.“

Morrel se zgrozi. V izrazu grofovih besed je bilo nekaj tako temnega, svečanega in strašnega.

„Sicer,“ nadaljuje s čisto izpremenjenim glasom, tako da bi bilo mogoče misliti, da prihaja iz drugih ust, „sicer pa, kdo vam je povedal, da se to ponovi?“

„To se ponovi, grof,“ vsklikne Albert, „in baš zato prihajam k vam.“

„Torej kaj hočete, da naj storim, Morrel? Ali morda želite, da obvestim gospoda kraljevega prokuratorja?“

Monte Cristo je govoril poslednje besede tako počasi in s takim naglasom, da Morrel skoči kvišku in vsklikne:

„Grof, grof, vi veste, o kom govorim, ali ni res?“

„Popolnoma, moj dobri prijatelj, in to vam dokazem s tem, da postavim pike na vse črke i, oziroma vam imenujem imena ljudij. Sprehajali ste se nekega večera v vrtu gospoda Villeforta; po vsem, kar ste mi povedali, sklepam, da je umrla oni večer gospa de Saint-Méran. Slišali sta gospoda Villeforta

Volilna reforma barona Gautscha in princa Hohenloha pa zasleduje smoter, da bi se nam Slovincem Koroška enostavno tiho-tapski ugrabila in se popolnoma zbrisala z zemljevida. (Medklici). Za Koroško se je do- ločil takozvani slovenski mandat. Na drugi strani se je pa — prosim, gosp. dr. Pommer, sedaj bodite ogorčeni, ako ste pravičen mož — 60.000 Slovencev porazdelilo v razne nem-ške volilne okraje, da mora torej 60.000 Slo- yencev ostati brez svojega zastopnika. Toda zahrbtnost je še večja. Tudi edini mandat, o katerem Vi pravite, da je slovenski, ni slo- venski. Meseca maja sem bil po naključju v Beljaku, v tem velenem mestu, in tam mi je prišlo v roke glasilo g. drja. Stein- wenderja, „Villacher Stimmen“. V tem listu sem čital, da so sklicali nemški volilci v Bo- rovljah protesten shod, katerega so se ude- ležili, ako se ne motim, tudi dr. Lemisch in še nekateri drugi poslanci. Na tem shodu se je protestiralo proti temu, da so se Borovlje pridejale slovenskemu volilnemu okraju. „Vil- lacher Stimmen“, mogoče je, da je bil tudi kak drugi list, zakaj v Beljaku izhajajo dva ali trije taki lističi; mislim pa, da se je do- tični list imenoval „Villacher Stimmen“ — so priobčile poročilo o tem shodu. Poročilo so bila pridejana razmotrivanja in opomini na nemške volilce v Borovljah. Dotični opomini so se približno glasili tako-le:

„Kakšni osli ste vi, ki tu protestirate! Ali ne veste, zakaj ste pravzaprav ostali v tem volilnem okraju? Da spravite ta volilni okraj v nemške roke, da preprečite, da bi ta edini slovenski volilni okraj prišel v sloven- ske roke“. (Medklici.)

S takšno zahrbtnostjo in zavratnostjo je napram nam nastopala vlada barona Gautscha; s takimi mahinacijami je vlada povzročila, da se nahajajo vsi slovenski rodoljubi in vsi slo- venski poslanci, ki sede v tej zbornici, v po- ložaju, da ne morejo glasovati za volilno re- formo, ki jo propagira in zastopa vlada in o kateri je ekselencja baron Beck poudarjal, da se mora sprejeti, ker bi se sicer morali stig- matizirati za izdajalce slovenskega naroda! Ob koncu še nekaj splošnih pripomb! Danes smo slišali govor gospoda ministrskega pred- sednika. Govor je bil sladak kakor sladkor. Da-li je pa imel mnogo vsebine, o tem ne maram soditi. Eno dejstvo je pa treba že vendar enkrat posebno poudarjati. Šesto leto sem že v parlamentu, doživel sem že razne vlade, slišal sem najrazličnejše vladne pro- grame, a vsi ti programi so si bili precej po- dobni, vsi so bili precej brezpomembni. Toda skoro vsi ministri so peli tisto znano pesem- žalostinko, da mora Avstrija propasti, ako se ne sporazumeta obe narodnosti, ki prebivata v kraljestvu Češkem. Tudi danes smo slišali glasove iz tega viharnega zakotja, in kako da- leč je že dozorelo to sporazumljenje v tem krogu, o tem smo imeli priliko prepričati se med govorom poslanca Irota.

Gospoda moja! Kot jugoslovanski po- slanec stojim na stališču, da mora enkrat priti na krmilo vlada, ki bo javno izpovedala, da

ne želi samo sporazumljenja na Češkem, marveč da hoče v svoj program sprejeti spo- razumljenje na jugu, v obče med vsemi na- rodi v naši državi. (Poslanec dr. Schalk: V program Vam bodo seveda vse sprejeli!) Go- spoda moja! Jaz stojim na stališču, da se bo morala krona, ako se je že odločila, poklicati v ministristvo zastopnike nemškega in češkega naroda, končno tudi odločiti, da bo pozvala za svojega svetovalca zastopnika Jugoslovancev. Prepričan sem namreč, da je za državo vklju- b temu, da sporazumljenje na jugu nima tiste važnosti kakor na severu, vitalnega pomena, da se posreči sporazumljenje tudi na jugu. Ako naj že eksistirajo koncentracijska mini- strstva in ako naj ostanejo te koncentrirane vlade v tem oziru slepe, potem mora tudi na jugu priti do koncentracije strank, zakaj mi nečemo umreti, da bi se nam na grobni ka- men vdolbel napis: „Ruere in perniciem!“ (Ploskanje in pritrdjevanje.)

Slovenskim abiturijentom!

Bliža se čas, ko zapustite srednjo šolo in prestopite prag vseučilišča ter definitivno začrtate smer svojemu bo- dočemu življenju. Gotovo ste že pre- mišljali o tem, v katero mesto bi se po- dali, v katerem društvu bi si poiskali zavetišča.

Ne vabimo Vas v svojo sredo z visokoletičimi frazami, ne s praznimi obeti, kakor to delajo nekatera druga društva. Nimamo tudi glasila, v katerem bi razširjevali obrekovanja v naših na- sprotnikih in v njihovih društvih ter smatrali tako podrobno delo koristno za narod. Nimamo nobenega programa — na papirju —, naš program odseva jasno iz dolgoletne zgodovine. Gojiti družabno življenje med slovenskimi di- jaki v tujini, biti njim domače ognjišče, ter jih pripravljati za bodoče delo med narodom, to je glavni namen „Triglava“. In v kolikor je doseglo društvo ta svoj namen, kaže nam lepo število mož, ki delujejo že leta in leta vsepošno med narodom, kateri ponosno zrejo na dru- štvo, ki jih je vzgojilo ter povsem odo- bravajo njega stara načela!

Naše mnenje je sledeče: Vseučil- lišnik se v prvi vrsti pripravljaj za svoj bodoči stan z znanstveno izobrazbo. Poleg tega naj se kolikor mogoče zanima za pojave v naši domovini, podpira naj naše kulturne težnje, utrdi svoje prepričanje in si nabavi toliko znanja na polju socialne politike, da more po dovršenih študijah vstopiti v domovini med bojevnike za narodno prosveto, za naše pravice in za razširjenje napredne misli med narodom.

V dosego tega namena deluje v Triglavu pred vsem znanstveni klub, kojega glavni namen je, da si pridobi posameznik pri predavanjih znanja na

tujih mu poljih, kolikor zahteva to splošna izobrazba.

Tehnični klub nas seznanja s po- javi in pridobitvami na polju moderne tehnike.

Pevski klub goji narodno in umetno pesem ter skrbi v prijateljskem krogu za zabavo.

V sabljaškem klubu najde, kdor hoče, priliko, gojiti ta šport, ki nam nadomešča telovadbo. Kakor pa že re- čeno, ni nikakor navezan pristopiti temu klubu.

Na razpolago je vsakemu bogata knjižnica in čitalnica. Tukaj se shajamo, tukaj se poznavamo.

Ne vsiljujemo se nikomur, pač pa Vas vabimo, da pridete in se sami pre- pričate i na to i na ono stran, da si potem volite po lastnem prepričanju in po lastnej izkušnji svoje ognjišče, da se Vam ne bo godilo kakor nekaterim, ki so, zapeljani po lepih besedah vstopi- li v kako društvo, a so bili razoča- rani, ker niso našli tega, kar se jim je obetalo.

Nadaljne informacije daje za po- čitnice gledé društva, kakor tudi gledé vpisovanja na vseučilišču in volitve predmetov:

Za Gradec: upravitelj „Triglava“ v počitnicah.

Za Maribor: fil. Vekoslav Murn, Spodnja Polskava.

Za Celje: jur. Šandor Hrašovec, Celje.

Za Gorico: jur. Benedikt Gru- den, Gorica.

Za Ljubljano: tehn. Viktor Plehan, sv. Petra cesta 63.

Za Kranj: fil. Fran Dobravec, Ra- dovljica.

Za Novomesto: fil. Ivan Škerlj, Novomesto.

Vik. Plehan Ben. Gruden
tč. predsednik tč. tajnik.

D O P I S I.

Iz Rihemberga, 7. julija. — V zadnji štev. „Prim. lista“ piše nekdo od tu, da so se stra- sti v naši občini polegale. Pravi, da strasti je netil neki nadut človek. Ne pove pa, kedo je ta nadutež. Morda je Pavlica, morda kdo drugi. Nekako hlastno in s ponosom segne po tem, da je sam g. Maks Ličen predlagal žu- panom starega očko Pavlico. Menda pa le on ne misli in svet tudi tega ne veruje, da je g. Ličen in mnogi starešine, ki so Ličnovi pri- staši, sedaj zlezal pod županov klobuk. Kajti po vsem tem, kar se je slišalo in videlo, bi se moglo sklepati, ali da se je poboljšal gosp. Pavlica, ali so se pohujšali prvi. Volk menja dlako, a navad ne: Pavlica se tudi ne spre- meni še v jagnje. Zato pa tudi Ličen in mnogi starešine ostanejo v stari koži in napram Pav- lici neverni Tomaži! Pavlica nima več prista- šev in pri zadnji volitvi bi mu šla trda, a

ker ga poznamo starega intriganta in zvijača, da bi vprizarjal pri volitvi očuvane reči ter da bi se zbegano ljudstvo še bolj begalo, se je sklenil kompromis, in tako je on ostal na sedežu, katerega se drži tako krčevito. S srdom v srcu pa gleda sedaj okoli sebe one stare- šine, ki so naprednega duha, in bodi si zlepa ali grda bi jih rad spravil pod svoj klobuk, ker vedno želi biti še sam vse! Težko, težko se mu bo privaditi in resigniran gleda kozle, ki jih je v zadnji dobi v družbi svojih stare- činov-benjaminov postreljal, a zdaj bo menda v tem oziru vendar drugače.

Pisano je tudi, da je obljubil, da po- sveti v blagor občini vse svoje moči. No, res se nam smili, ko reva tako trpi in dela za občino: niti piti in jesti pri tem ne utegne, vse svoje gospodarstvo zanemarija in kmalu da- zadjni vinar iz svoje radodarne roke uboga. Čudno je, da se je dal še prisiliti opetovano za to žrtv. Storil je seveda iz ljubezni...

Zadnje dobo so si starešine plačali podi k seji in še maisikaj so si plačali; bomo vi- deli, kako bo pa zdaj.

Iz Tolmina. — (Veliko narodno slavlje v Tolminu). Nadalje so prijaviili svojo udeležbo: 5. Narodna čitalnica v Cerknem korporativno z zastavo in pevskim zborom, oficijelno bodo peli: S. St. Mokranjac „Iz moje domovine“, ro- kuvet srbskih narodnih pesmi, za mešan zbor. 6. Pevsko in glasbeno društvo v Gorici s pol- nim zborom. Oficijelno bodo peli: moški zbor Hajdrihovo: „Hercegovsko“ in polni zbor Ned- vedov: „Veseli pastir“. 7. Slov. bralno in podporno društvo v Gorici je pričelo s per- skimi vajami za veliko slavnost v Tolminu. Tolmin 9. julija 1906. Za slavnostni odsek: Andrej Vrtovec.

Syracuse, N. J. Amerika. — Izvenredno čudno vreme je letos tukaj. Tretje poletje sem že tukaj in tretje poletje morem že občudo- vati krasoto ameriške zemlje.

Take nevihte kakor je bila dne 21. jan., ne pomnim. Pa tudi drugi moji sobratje, ka- teri so že deset in desetletja tukaj, ne po- mijo kaj takega; ta dan je bila taka vročina in soparica, kakršne ni že davno bilo; okoli ene ure popolnoma je začelo bobneti, in je kratkem bobnenju in grmenju se je vsula ve- lika ploha dežja, katera je bila pomešana s debelo točo; toča je padala kake tri minute ter je napravila veliko škodo na sadu in drevju in na raznih drugih rastlinah. Med nevihto je tresčilo tudi v žico električnih ve- zov, žica se je pretrgala in je poškodovani nekaj delavcev, sicer ne nevarno. Električni vozovi so pa morali prenehati z vožnjo za tu ure. Vsi taki slučaji so tukaj izvenredni.

Bratski pozdrav pošiljam vsem prijate- jem in znancem.

Iz Gorice. — (Nekaj o nedeljskem počitku trgovskih uslužbencev). — Razni mali opravili in lepo vreme so me napotili, da sem napravl- dné 14. in v petek na praznik sv. Petra in Pavla dné 23. junija 1906. mali izlet v Kanal. Prišedši popoldne okoli 3. ure v trg kanalski, sem se ne malo začudil, videč odprte vse tr- (Dalje v prilogi.)

ki se je pogovarjal z gospodom Avriqnyem o smrti gospe de Saint-Méran in nič manj čudni smrti njenega soproga. Gospod d'Avriqny je rekel, da smatra obe za posledico zastrupljenja. In vi, ki ste poštenjak prve vrste, vi izza tega trenutka nimate miru ter vprašujete svoje srce in svojo vest, ali imate to skriv- nost objaviti ali zamočlati. Toda vraga, kaj vas brigajo ljudje? One, ki spe, pustite spati, moj ljubi, in pustite bdeti one, ki ne spe, in spite, za Boga, ko nimate slabe vesti, ki bi vas mo- tila v spanju.

Strašna boleš se je zrcalila v Morrellovih potezah. „Toda pravim vam, da se to ponovi,“ reče, prijemši Monte Crista za roko.

„Torej,“ pravi grof, začuden nad to vstrajnostjo, katere ni razumel, in pazljivo opazujé Morrela „torej pustite, naj se ponovi. To je rodbina Atridov; Bog jih je prokel, in tej kletvi podležejo. Izginejo kakor one hišice, ki jih zgrade otroci iz kart in ki se porušijo druga za drugo pred sapo svojega graditelja. Najprej je prišel na vrsto gospod de Saint-Méran pred tremi meseci, potem gospa de Saint-Méran pred dvema mesecema; kmalu nato jima je sledil Barrois; zdaj je na vrsti stari Noirtier ali mlada Valentina.“

„Vi to veste?“ vsklikne Morrel v takem paroksizmu strahu, da se stresle celo Monte Cristo; ki bi bil ostal miren, če bi se bilo porušilo nebo. „Vi ste to vedeli in niste ničesar povedali?“

„Ej, kaj me to briga?“ odvrne Monte Cristo in zmaje z ramami. „Ali poznam te ljudi? In ali naj pogubim enega, da rešim drugega? Ne, nikakor ne, jaz ne morem razločevati zlo- činca od žrtve.“

„Toda jaz, jaz!“ vsklikne Morrel, rjové v svoji bolečini. „Jaz jo ljubim!“

„Vi ljubite? In koga?“ reče Monte Cristo, plane kvišku in zgrabi Morrela za roke, dvignene proti nebu.

„Nepopisljivo ljubim, kakor blazen, kakor mož, ki bi dal svojo kri, da bi pribralil svoji izvoljenki solzo; Valentino Vii-

lefortovo ljubim, ki umira ta hip po tuji roki. Ali slišite? Ljubim jo in Boga in vas vprašam, kako jo morem rešiti?“

Monte Cristu se izvije krik, ki si ga more predstavljati le oni, ki je slišal kdaj ranjenega leva.

„Nesrečnik!“ vsklikne, vije svoje roke. „Nesrečnik! Ti ljubiš Valentino! Ti ljubiš hčerko tega prokletega rodu!“

Nikdar ni Morrel videl podobnega izraza; nikdar mu ni žarelo tako blizu tako strašno oko, nikdar ni tako temnega ognja bljuval okoli sebe genij strahu, katerega je tako mnogo- krat videl na bojnem polju in v morilnih nočeh Algerije.

Prestrašen se umakne nazaj.

Monte Cristo po svojih razburjenih besedah zapre za tre- notek oči, kakor da ga je oslepil notranji blisk. Nato zbere polgoma svoje misli, si globoko oddahne, in na enakomernem dviganju in padanju prsi je poznati, da je postal mirnejši.

Ta molk, to zbiranje motij, ta boj, vse to traja približno dvajset sekund.

Nato grof vstane z bledim čelom.

„Vidite,“ pravi z drugim glasom, „vidite, ljubi prijatelj, kako zna Bog kaznovati najprezretnejše in v svoji ravnodušnosti najhladnejše ljudi. Jaz, ki sem nestrpno in radovedno pričakoval konca te temne tragedije, jaz ki sem se nalik hudobnemu angelju smejal nad slabimi deli ljudi, skrit za skrivnostmi (in skriv- nosti je bogatemu in mogočnemu lahko čuvati), jaz čutim zdaj, kako me je smrtal ranila v srce ta kača, katere pot sem opa- zoval hladnokrvno.“

Morrelu se izvije temen vzdih.

„Dovolj,“ nadaljuje grof. „Dovolj tožb; bodite mož, bodite močni in upajte, kajti jaz sem tukaj in jaz čuvam nad vami.“

Morrel žalostno zmaje z glavo.

„Pravim vam, da upajte; ali me razumete?“ vsklikne Monte Cristo. „Pomnite, da jaz nikdar ne lažem, da se nikdar ne motim. Poldne je, Maksimilijan; zahvalite se Bogu, da niste prišli danes zvečer ali jutri zjutraj. Poslušajte vendar, kaj vam

pravim Morrel: poldne je, in če Valentina še ni umrla, ne umrje.“

„O moj Bog, moj Bog,“ vzdihne Morrel, „zapustil jo umirajočo.“

Monte Cristo si podpre čelo z roko.

Kaj se je pač godilo v tej glavi, tako polni stra- skrivnostij?

„Kdo je govoril v njem, angelj luči ali angelj teme? Samo Bog je vedel to.“

Monte Cristo še enkrat dvigne svoje čelo, in to pot bil miren kakor dete, ki se zhudi iz spanja.

„Maksimilijan,“ pravi, „vrnite se mirno domov. Ukazu- vam, da ne storite nobenega koraka več, da ne kažete na svojem obličju niti sence žalosti. Novice vam sporočim. Zdaj pojdi.“

„Moj Bog, moj Bog,“ pravi Morrel, „vaša hladnokrvnost me straši, grof. Ali morete kaj storiti proti smrti? Ali ste kot človek? Ali ste angelj? Ali ste kak Bog?“

In mladi mož, ki ni trepetal še pred nobeno nevarnostjo, vstrepeta v nepopisnem strahu pred Monte Cristom.

Toda Monte Cristo ga pogleda s smehljajem, ki je bil tako otožen in tako hladen, da Maksimilijan začuti solze v očeh.

„Jaz premorem mnogo, prijatelj,“ odvrne grof. „Pojdite biti moram sam.“

Silni upliv, katerega je imel Monte Cristo vedno na on, ki so ga obdajali, Morrelu ne pripuosti, da bi se upiral. Tor- pada grofu roko in odide.

Toda pri vratih ostane, da bi počakal Baptistina, ki se je bližal v teku od oga ulice Matignon.

Med tem sta bila Villefort in d'Avriqny pridno pri delu. Ko sta se vrnila, je bila Valentina še vedno v nezavesti, iz- zdravnik je preiskal bolnico s skrbnostjo, katero je zahteval njeno stanje, in s temeljitostjo, katero je podvojilo poznane skrivnosti.

Villefort je upiral svoj pogled na njegove oči in njegove ustnice, pričakuje rezultata preiskave. Noirtier, ki je bil še bol-

govine brez izjeme kakor ob navadnih delavnikih, in misli sem si: „Ubogih kanalskih trgovskih uslužbencev, niti par uric počitka ob nedeljah se vam ne privošči, med tem ko ga uživajo po vseh drugih tudi veliko manjših krajihi vsi drugi vaši kolegi, in koji se bodo še celo kmalo veselili dosege popolnega nedeljskega počitka.“

Mogoče je sicer res, da držijo kanalski trgovci nedeljski počitek predpoludne kot verni kristjani — kar se mi zdi pa popolnoma neverjetno — in tedaj bi se jim ne imelo kaj opočitati!! V slučaju pa, da so ob nedeljah in praznikih v Kanalu odprte trgovine skozi celi dan, so dotični gospodarji zelo groje vredni, prvič ker ne privoščijo ubogim prizadetim trgovskim uslužbencem niti onih par ur počitka, koje jim pritečejo po zakonu, in drugič tudi radi tega, ker ne spoštujejo od viših oblasti izdanih predpisov. — Ako bi pa kanalski trgovci sami ali s svojo družino opravljali ob nedeljah in praznikih popoldne ob času počitka obrtne posle, predhacivati se jim mora v tem slučaju prevelik egoizem, kajti nedeljski počitek je upeljan vže po vseh mestih in trgih in celo tudi vže po nekaterih vaseh, in radi tega pričakovati bi se moralo, da se spoštuje nedeljski počitek tudi v Kanalu.

Izletnik.

Dva nemško-nacijonalna zagrizenca — načelnika na novi postaji v Gorici.

Žaljenje Slovencev od strani č. kr. oblasti se nadaljuje. — Iznenadili so nas z žaljivim pročelnim napisom na goriški postaji, z grdimi spakami na postajah med samimi Slovenci, ter vzročili opravičeno ogorčenje med prebivalstvom. Pa to še ni vse. Čakali so do zadnjega hipa za imenovanjem dveh glavnih uradnikov na postaji v Gorici. Vse je bilo že pripravljeno, v Gorici polno uradnikov in služabnikov, le dveh načelnikov še ni bilo. Imenovanje se je izvršilo sedaj zadnji hip, brez dvoma z namenom, da se v zadnjem trenutku pred otvoritvijo zada Slovincem najhujša zaušnica.

V ponedeljek smo izvedeli iz zabnega vira, da je imenovan načelnikom na goriškem kolodvoru tisti Höpperger, načelnik v Herpeljah, zagrizen Pangerman, ki je bil prepovedal takoj, ko je prišel v Herpelje, tamkajšnjim železniškim uslužbencem govoriti slovensko. Kakorhitro je stopil ta človek na slovenska tla, je začel preganjati jezik, ki je tam doma, ter usiljevati jezike, kateri tam okoli nimajo ničesar iskati! Slovensko časopisje se je bavilo s tem imenovanjem ter dajalo duška ogorčenju proti njemu in onim, ki so ga bili poslali v Herpelje. In sedaj pride ta človek v Gorico! — Höpperger je komaj eno leto oficijal. Dasi je bilo med prošnjiki več drugih oficijalov in nad-

oficijalov, ki imajo prednost, je vendar poslan v Gorico Höpperger, menda zagadel, ker po svojem nemško-nacijonalnem mišljenju in svojem dosedanjem hujskanju ugaja najbolj nemško-nacijonalnemu srečanju ministra Derschatta. Poslan je v Gorico v nemške namene.

Drugi glavni uradnik je načelnik skladišč. Derschatta je iskal med uradniki in izbral menda najnapravnišega za ta posel, ali zadošča mu, da je zagrizen in hud Nemec. Med zagrizenimi je izbral najzagrizenejšega. Imenuje se Wieser. To je tisti človek, ki je hujskal po Jesenicah pred 2 letoma, ter jo moral odkuriti od tam v Medvode, in iz Medvod v Hieflau. Tega nemškona-cijonalnega hujškača je poslalo železniško ministerstvo sedaj v Gorico.

Proti imenovanju omenjenih dveh uradnikov v deželi, kjer Nemci nimajo ničesar iskati, protestujemo najodločnejše, opozarjamo na to državne in deželne poslance, da se dvignejo v glasen protest proti vladi ter povedo železniškemu ministru, kar mu tiče.

Žaljenje na žaljenje, udarec za udarcem — kaj ima slediti temu? Odpor, pa tak odpor, da ga bodo pomnili visoki izzivači in sramovalci našega naroda! Pripravljajmo se!

Domače in razne novice.

Imenovanja. — Za dvorna svetnika pri najvišji sodnji sta imenovana svetnika višje deželne sodnije v Trstu gg. Avgust Jakopič in E. Smecchia.

Računski svetnik K. Korsič pri namestništvu je imenovan višjim računskim svetnikom.

Otvoritev nove železnice je sedaj definitivno določena na dan 19. t. m., kakor je razvidno iz vabil, katera pošilja železniško ministerstvo k otvoritveni slavnosti. Prisostvoval bo nadvojvoda-prestolonaslednik Franc Ferdinand.

Umrli je v Gorici g. Anton Fajt, pekovski mojster, star šele 44 let. Pogreb bo jutri pop. ob 3. uri pop. iz bolnišnice usmiljenih bratov.

„Sokol“ iz Gorice se vdeleži v nedeljo dne 15. t. m. izleta tržaškega „Sokola“ v Nabrežino, kjer bo skupna javna telovadba, petje itd. Odhod iz Gorice ob 2. popoldne.

Soška podružnica S. P. D. priredi v nedeljo 15. t. m. društveni izlet na Stol (1667 m.) Odhod iz Kobarida iz iz Boveca v soboto 14. t. m. ob 4. uri popoldne. Izletniki bodo prenočevali v planini pod vrhom.

Zastave na postajah nove železnice. — V soboto smo objavili brzojavko, v kateri je povedano, da je tolminsko glavarstvo odredilo, da smejo biti na postajah povodom otvoritve nove železnice te državne in deželne zastave ter da so slovenske izključene. — Železniška uprava je povabila potom političnih oblastij vse občine ob progi, naj dajo za dan otvoritve na razpolago zelenje ter zastave: državne in de-

želne, s kakoršnimi se načeloma krasijo vsa državna poslopja; izključene so načeloma vse zastave, ki imajo poleg državne celote in deželnih znakov še kak drug pomen — tako je tudi pri tej priliki. Tako je stališče vlade. Okrajno glavarstvo v Tolmini se je odzvalo pozivu železniške uprave ter stopilo v dogovor z občinami. Kakor se nam je sporočilo, so župani baje sli na stavljeni jim lep ter obljubili sodelovanje. Todor ljudstvo kliče take župane na odgovor ter zahteva, da ne obvelja njihov nepremišljeni korak. Okrajno glavarstvo v Gorici pa ni izpolnilo glavne želje železniške uprave, povabilo je občine le za okrašenje, ne pa tudi za zastave, marveč prepuščilo to nalogo železniški upravi sami.

Če se Slovenci udeležimo otvoritve, ako se odpravijo doslej storjena žaljenja, pa bodo imele občine ob otvoritvi najlepšo priliko — ker slovenskih trobojnic na postajah ne bo — postaviti pred postajami, okoli njih, na hišah, drevju itd. slovenske trobojnice, tako da bodo gostje vedeli, da je tu slovenska zemlja, in da se bodo mogli prepričati, da je nevarno žaliti in zapostavljati tako zaveden narod, kakor je naš.

Kar se tiče drugih zastav, pa naj stori železniška uprava, kar hoče, občine jej ne smejo hlapčevati!!

Iz Tolmina nam poročajo danes, da je županstvo odklonilo povabilo okrajnega glavarstva glede zelenja in zastav, ker je iz vabila okr. glavarstva razvidno, da je razobešanje slovenskih trobojnic na kolodvorih zabranjeno. To za vzgled drugim!

Rodoljubi pozor! — Od najrazličnejših strani dežele, celo iz neprizadetih Brd, smo dobili ogorčene dopise, polne strupa in neizprosne jeze na žalilce slovenske narodnosti. Vsem naznanjamo, da voditelji v Gorici ne spé, marveč — delajo. Zadoščenje mora priti. Zato za danes ne priobčujemo ničesa, marveč opozarjamo ljudstvo na deželi, naj počaka „Sočo“ in „Gorico“ v soboto. Tedaj bo mogoče že podati pojasnila, kako se bo treba vesti slovenskemu prebivalstvu v deželi.

Goriški Slovenci — složni. — Najsi smo Slovenci na Goriškem strankarski razdeljeni, najsi se i bijejo nekrvavi strankarski boji, ki so prepogosto prav ostri, vendar nas težki udarci združujejo v krepek, solidaren odpor. Škandal, ki so nam ga poskrbeli v „Görz-Gorizia“ na goriškem kolodvoru, nas je našel združene v najrežekjšem odporu. Goriški Slovenci smo združeni v jedno samo bojno četo, ki si bo znala izbojevati popolno zadoščenje za storjeno žaljenje in krivico. Rodoljubi v celi deželi naj družijo okoli sebe ljudske mase, da bo nastop Slovencev v celi deželi glasen in jasen memento visoki gospodi, kako se ne sme šaliti z našim narodom.

Koncert učiteljskih pripravnikov v Kopru. — Slovenski učiteljski pripravniki v Kopru so letos sklenili šolsko leto s sijajnim koncertom v prostorih hotela „pri zlatem jellenu“ v Gorici. Že v Kopru so imeli letos slavnostno akademijo, katero sta vodila gg. prof. Sokol in Schaup (godba in telovadba), ali koncert,

kateri so nam priredili v nedeljo, je po dolgem času vesel pojav bodočih vzgojiteljev naše mladine, pojav, ki dokazuje, da si učiteljski pripravniki z resnim in pridnim delom pridobivajo znanje in energijo za bodoči svoj poklic. Goriško meščanstvo se je odzvalo prijaznemu vabilu v prav obilem številu. Tudi učiteljstvo iz okolice je došlo na koncert svojih bodočih mladih tovarišev. Toliko občinstva, tako lepega in tako izbranega, že dolgo ni bilo v obširnih prostorih našega narodnega hotela!

Učiteljski učitelji so nastopili s popolnim, jako številnim orkestrom, kateri je spretno vodil 4-letnik Macarol iz Sežane. Sviral je več točk po vspredu in dodal na zahtevo še novih komadov. Najbolj pa je ugajala Rossinijeva vedno lepa uvertira k operi „Tancred“. — Tudi pevski zbori so jako ugajali. Petje je bilo prav dobro. Najboljši uspeh so pa dosegli s Krizkovskega zborom „Pastýř a pouťníci“ ob spremljevanju orkestra, — in Eisenhutov zbor „Bura“ z bariton-solom. — Občinstvo ni varčilo z viharo in navdušeno pohvalo. — Po koncertu se je razvil živahen ples v velikem salonu. Moralni in materialni uspeh koncerta bode mladim prirediteljem v vspodbujajo, da nadaljujejo enako delo tudi v prihodnjem šolskem letu in da nas drugo leto zopet razveselijo z zaključnim koncertom pri nas v Gorici!

Beseda za hotel „pri zlatem jellenu“. — Noštetokrat že smo imeli priliko poročati o lepo uspešnih prireditvah v prostorih tega našega hotela. Slep je, kdor ne vidi, koliko narodnogospodarskega pomena je za nas Slovence, da se vzdrži, ohrani in da napreduje to podjetje sredi mesta, na najlepšem kraju. Narodna nesreča bi bila, ako bi se moralo to podjetje izpustiti iz rok. — Prostorji lepi, pripravi za vse potrebe, postrežba dobra, — kaj naj zahtevamo še več?! Rodoljubi, resno Vas pozivljamo, da uvažujete vse to in se — ravnate po svoji narodni vesti! Podpirajmo to podjetje, ki je podpore vredno!

Vozni red Vipavske železnice. — Opozarjamo na nov vozni red Vipavske železnice na peti strani v listu. Ta vozni red bo veljaven od 19. t. m., to je od otvoritve proge Jesenice-Gorica-Trst dalje.

Priloga. — Današnji številki smo priložili vozni red nove proge s cenami vred; s to prilogo brez dvoma ustrezemo vsem p. n. naročnikom.

Opozarjamo na jednom odjemalce naše Goriške tiskarne, da pošljemo vsakemu, kdor hoče, en iztis tega voznega reda.

Odbor Slov. bralnega in pevkega društva v Gorici vabi vse one, ki so i. pisali okrožnico za pevske vaje, v četrtek dne 12. t. m. ob 8. uri zvečer v društvene prostore, kjer se doleti ura in dan pevske vaje.

Za Sokolski dom v Prvačini. : Odbor bralnega in pevskega društva v Št. Andrežu 2 K, g. Peter Birska, krčmar v „Trgovskem domu“ v Gorici 5 K, g. Mažgon, zasebnik v Gorici 2 K, g. Benedikt Godina, škedenj 1 K, g. Andrej Godina, škedenj 1 K, g. Alojzij Mazlu, Ške.

Med kakor mlada deklica in še nesurpnejši kakor Villefort, je tudi čakal, in v njegovih očeh je bilo čitati, kaj misli in čuti.

Končno pravi Avrigny počasi:

„Še živi.“

„Še!“ vsklikne Villefort. „O doktor, kakšno strašno besedo ste izgovorili!“

„Da,“ pravi zdravnik, „in ponavljam svoje besede: Še živi. In jaz se temu čudim.“

„Toda ali je rešena?“ vpraša oče.

„Da, ker živi.“

„Ta hip se sreča Avrignyjev pogled z Noirtierjevimi očmi, ki žare v tako izvanrednem veselju in v takem bogatsvu misli, da se zdravnik začudi.“

Deklico, katere ustnice so bile v soglasju z ostalim obrazom tako blede in bele, da jih je bilo le težko razločevati, položi nazaj na fotelj in vpre svoj pogled nepremično v Noirtierja, ki je ostro pazil na vsak zdravnikov gibljaj.

„Gospod,“ pravi končno Avrigny Villefortu, „dajte poklicati komornico gospice Valentine.“

Villefort izpusti glavo svoje hčerke, ki jo je držal v rokah, in odhitel sam klicati komornico.

Komaj zapre vrata, se Avrigny približa Noirtierju.

„Vi mi imate nekaj povedati?“ vpraša.

Starec pomenljivo zamežika z očmi; kakor čitatelj ve, je bilo to edino znamenje, s katerim je mogel pritrjevati.

„Meni samemu?“

„Da,“ odvrne Noirtier.

„Prav, počakati hočem.“

Ta hip se vrne Villefort s komornico. Za komornico vstopi gospa Villefortova.

„Toda kaj je vendar temu ljubemu detetu?“ vsklikne gospa. „Odsila je od mene, ker jej je bilo slabo, toda nisem mislila, da bo stvar tako resna.“

In mlada žena se s solzami v očeh in z vse i znaki prave materinske ljubezni približa Valentini ter jo prime za roko.

Avrigny še vedno opazuje starca in vidi, kako se njegovo oko širi, kako mu lica trepečejo in se barvajo ter mu čelo postane potno.

„Ah!“ pravi nehote, ko se ozre v smer Noirtierjevega pogleda, to je, ko se vpro njegove oči v gospo Villefortovo, ki ponovi:

„Ubogota dete! V postelji jej bode boljše. Pojdite, Fanny, položiva jo.“

Gospod d'Avrigny, ki je videl v tem predlogu sredstvo, da ostane z Noirtierjem sam, pokima z glavo v znamenje, da se to lahko zgodi, toda ukaže, da jej ne smejo dati ničesar razun tega, kar naroti on.

Valentino, ki se jej je vrnila zavest, ki pa se ne more niti gibati, niti govoriti, odneso. Vendar je imela toliko moči, da s pogledom pozdravi svojega deda, ki mu je bilo pri tem, ko so jo odnesli, kakor da mu trgajo dušo iz telesa.

D'Avrigny gre za bolnico, napiše recept, prosi Villeforta, naj si vzame voz in se sam pelje v lekarno, kjer naj pripravijo pijačo pred njegovimi očmi, in naj ga, ko se vrne, počaka s tem zdravilom v sobi svoje hčerke.

Potem se enkrat ponovi ukaz, da Valentini ne smejo dati čisto ničesar, se vrne k Noirtierju, zapre skrbno vrata, in ko se prepriča, da nihče ne posluša, pravi:

„Vi mi torej lahko daste kake podatke o bolezni svoje unukinje?“

„Da,“ odvrne starec.

„Poslušajte! Ker ne smeva izgubljati časa, bom jaz vpraševal, in vi odgovarjajte.“

Noirtier da znamenje, da se strinja s predlogom.

„Ali ste vedeli že naprej, da Valentina danes zboli?“

„Da.“

Avrigny trenotek pomišlja, nato stopi bližje k Noirtierju.

„Oprostite, kar vam rečem,“ pravi, „a v strašnem položaju, v katerem smo, ne smemo zanemarjati nobenih indicij. Ali ste videli umirati ubogega Barroisa?“

Noirtier se ozre proti nebu.

„Ali veste, zakaj je umrl?“ vpraša Avrigny in položi Noirtierju roko na ramo.

„Da,“ odvrne starec.

„Ali smatrate njegovo smrt za naravno?“

Na nepremičnih Noirtierjevih ustnicah zaigra nekaj kakor smehljaj.

„Torej vam je prišla misel, da je bil Barrois zastrupljen?“

„Da.“

„Ali mislite, da je bil strup, katerega žrtev je postal, namenjen njemu?“

„Ne.“

„In mislite, da je ista roka, ki je zadela Barroisa, dasi je merila drugam, zadela tudi danes Valentino?“

„Da.“

„Torej umrje tudi Valentina?“ vpraša Avrigny in ostro vpre svoj pogled v Noirtierja, hoté videti utis teh based na starca.

„Ne,“ odvrne ta s triumfujočim pogledom, ki bi bil zmogel razkropiti vse slutnje najboljšega preroka.

„Torej upate?“ pravi zdravnik presenečeno.

„Da.“

„In kaj upate?“

Starčev pogled pove, da ne more odgovoriti.

„Ah, da, to je res,“ zamrmra Avrigny.

Nato se zopet ozre k Noirtierju.

„Torej mislite,“ pravi, „da morilec odneha.“

„Ne.“

„Torej upate, da strup pri Valentini ne bo imel posledic?“

„Da.“

„Kajti ali ni res,“ pravi zdravnik, „znauo vam je, da hočejo zastrupiti vas?“

Starec da znamenje, da o tem ne dvomi niti najmanj.

„Toda kakó morate upati, da se Valentina reši?“

denj 1 K, g. Franc Sanein, učitelj Ške-
denj 1 K, g. Lovro Kovačič, sv. Marija Mag-
dalena spodnja 2 K, g. Anton Schenberger,
Gradec 5 K, g. Ivan Stepančič, zidarski moj-
ster Renče 5 K, vesela družba pri Mozetiču
v Prvačini 4-20 K, g. dr. Henrik Tuma, od-
vetnik v Gorici 10 K, g. čna Jelsek Amalija,
učiteljica 15 K.

Matura na gimnaziju. — Poleg že navede-
nih v sobotni številki „Soče“ so napravili ma-
turo še Slovenci: Pavletič Avg. iz Št. An-
dreja, Pisk Anton s Pečin, Poberaj An-
drej iz Solkana, Rusjan Fran iz Gor. Vr-
tojbe, Schwei Ernest iz Čač, Sedej Av-
gust z Žage, Toroš Miha iz Medane. Z od-
liko sta napravila še Pavšič Anton iz Krom-
berga in Ščuka Josip z Ike.

Maturo na realki v Gorici je naredilo 15 di-
jakov, dva sta padla za dva meseca. Izmed
Slovencev so maturo ugodno dovršili: Ga-
beršček Josip, Janovski Stanislav, Li-
čar Karol, Pirjevec Avgust.

Slovenski odličnjaki na realki so: Boltar
Emeran, Schweiger Franc, Šček Virgil
in Terčič Anton.

Pevsko in glasbeno društvo se udeleži s pol-
nim zborom velike narodne slavnosti v Tol-
minu dne 8. septembra t. l. Vabijo se v to
svrhu vsi pevci in pevke, ki se izleta udeležijo,
na redne vaje, in sicer pevci vsak torek in
petek ob 8.—9. zvečer, pevke vsak pone-
deljek in četrtek od 6.—7. zvečer. Vaje
za pevce so pričele torek dne 10., za pevke
prično četrtek 12. t. m.

V opazovalnico k usmiljenim bratom v Go-
rici so pripeljali onega 52 letnega Jak. Spes-
sota, ki je bil napadel lekarnarja Suzzija v
Flumičelu. Spessot trpi na pelagri. Zdravniki
so izjavili, da ni odgovoren za svoje dejanje.
Radi tega so ga prepeljali iz zapora v opa-
zovalnico.

Veselica v Sovodnjah, napovedana za nede-
ljo, se ni mogla vršiti. — O tem nam pišejo:
Nebo so je sprlo v nedeljo z društvom „Nada“
v Sovodnjah. Vše v jutro so žugaje krožili
oblaki nad krasno prirejenim veselčnim pro-
storom, toda upali smo, da se kmalu razpršijo.
In tudi res so se kmalu po deseti uri razšli
in solnce je zopet blestelo z vso svojo julijsko
žarnostjo. Toda popoldne ob dveh, ko se je
ravno občinstvo deloma napravilo na pot v
Sovodnje, se je naenkrat nebo zagrnilo in ka-
kor da bi se bili vsi nebeški elementi zaro-
tili, nastal je tak grozen vihar in vila se je
taka ploha, pa kaj pravim ploha, oblak se je
vtrgal v pravem pomenu besede. Ni minilo
deset minut in ves krasni veselčni prostor je
bil dopolnoma v razvalinah. Izrulo je vse mlaje,
vse droge zastav, vse plesišče je razneslo in
razdejal ter polomilo vso svetilno pripravo
za plin itd. Z eno besedo je pokončalo vse.
Jedini krasni „Nadin“ oder je heroično klju-
boval vsem uničevalnim zračnim silam. Zado-
stuje ako rečem, da po sovojenjski cesti je
tekla taka reka, da bi se lahko z ladjo vo-
zilo po Sovodnjah. To je trajalo kake dve uri,
a potem je zopet solnce nekako ironično si-
jalo na razdejeni veselčni prostor. Kljub temu
zlemu vrenemu je ogromna množica občinstva
iz cele okolice pohitela v Sovodnje, misleč,
da bo vse eno živala krasen vsopred veselice
društva „Nada“. Odbor pa ni mogel drugače
nego odnesti veselico za prihodnjo nedeljo.

V nedeljo dne 15. t. m. se bo vršila ve-
selica z objavljenim vsopredom, kakoršnega ga
ni še videla okolica. Društvo se ne straši
truda, tudi ne ogromnih stroškov, samo, da
mudi občinstvu kaj novega, kaj izbornega.

Torej: V nedeljo vsi v Sovodnje!
Znižana kazen. — Onemu Perissiniju Jos.
iz Krmina, ki je bil obsojen pred poroto v
Gorici na 6 let ječe, je znižana kazen na pri-
tožbo branitelja na 5 let. Odvedli so ga v
kopersko kaznilnico.

Domačin ubil domačina na tujem. — V Gostlingu
na Nižje Avstrijskem se nahaja več slov. kam-
nosekov, ki delajo v tamošnjih kamnolomih.
Mnogo jih je tam s Krasa. Pri nekem posest-
niku v Gostlingu stanuje več delavcev, ki de-
lajo v kamnolomih. Ko so dne 27. junija prišli
z dela, lotili so se na nekem gospodarjevem
travniku kositi travo ter se hoteli skazati, da
so tu: dobri kosci. Med temi sta bila tudi
17-letni Karol Lavrenčič in Ivan Lavrenčič,
ki je starejši od prvega. Karol je kosil za
Ivanom ter ga kmalu prekosil. To je pa tega
tako razburilo, da je zamahnil po Karolu s
koso ter mu pri ti priliki zadal na glavi tako
rano, da se je nesrečnež koj zgrudil na tla
ter ostal na mestu mrtev. Ubijalca so seveda
takoj prijeli ter odgnali v Gming v zapor.
Ivan in Karol Lavrenčič sta doma z jedne in
iste vasi, najbrže iz Koprive na Krasu.

Posnemanja vredno. — Gosp. Anica Černe-
tič je nabrala od tovarniških potovalcev in to-
varničarjev v trgovini „Pregrad-Lernetič“ za
družbo „sv. Cirila in Metoda“ K 20:20 ter iz-
ročila denarničarici tukajšne „ženske podruž-
nice“. Enako svoto je dala tudi „Š. d.“. —
Ko bi tudi druge trgovine vpeljale to koristno
napravo, koliko bi se lahko nabralo za toli
potrebno družbo!

Iz Cerkna. — Mesec dni je poteklo, od-
kar so se vršile volitve starestinstva naše ob-
čine; volitve župana pa še dodanes ni. Čudno
se nam zdi in nehoti se nam vsiljuje prasanje,
kaj je vzrok zavlačevanja.

Da se ne skuha kaka posebna kaša —
možje, pozor!

Iz Soče so potegnili včeraj, in sicer pri
Susičevi tovarni vrvi, truplo Ed. Andloveca, ki
je utonil v Soči pri Solkanu dne 29. pr. m.
Truplo so prepeljali v mrtvašnico na tukajšem
pokopališču.

Nagla smrt. — Nagloma je umrl v Loč-
niku 46 letni zidar J. Fabro.

Slovenska Čitalnica v Solkanu priredi v ne-
deljo dne 15. t. m. veliko veselico na pro-
stornem vrtu g. Antona Mozetiča (pri Droču)
s sodelovanjem „Sokola“ iz Solkana. Vspored
obsega: petje, godbo, deklamacijo, igro, telo-
vado in ples. Pri veselici svira vojaška godba.
Začetek ob 4. uri pop. Vstopnina: 40 vin. za
osebo; sedeži I. vrste 60 vin., II. vrste 40
vin. Vstopnina k plesu: Člani „Čitalnice“ in
sodelujoči „Sokoli“ plačajo 3 K za cel večer.
Drugi 1 K za 6 kom. — Na obilo udeležbo
uljudno vabi odbor.

Razpuščen občinski zastop. — Namestništvo
je razpuščilo občinski zastop v Šlorencu pri
Moši ter razpisalo nove volitve.

„Krščen“ mleko. — Tržni komisar je kon-
fiskoval okoli 35 litrov „krščenega“ mleka
nekaterim mlekaricam iz Ločnika, Novevasi in
Rupe.

Izgnani je mizarski mojster Josip Prešern
iz Gradišča v Soči, uslužben v tovarni v Zdrav-
ščini. Začetkom preteklega tedna je šel od
doma kakor navadno na delo, pozneje so ga
videli ob bregu Soče. Kaj se je z njim zgo-
dilo, se ne ve. Najbrže je našel smrt v vodi.

Na sled so prišli trgovcu, ki je prodajal
tuje testenine v zabojih tvrdke Žnidaršič &
Valenčič za njene. Priznalo so testenine ime-
novane tovarne najboljše kakovosti: seveda
morajo biti vsled tega tudi najdražje, in ni
čuda, da se vdobe ljudje, ki jih ta razlika v
ceni mika. Sicer se to dogaja, odkar so Ilirske
testenine zaslovene, a konečno je pričela tvrdka
te poštenjakoviče vendar zasledovati. Bodimo
oprezni pri nakupu testenin!

Izpred sodnje. — Anton Čelik z Ravni je
bil obsojen na 5 mesecev ječe s postom radi
hudobne poškodbe.

Radi težke telesne poškodbe je bil ob-
sojen Iv. Mišigoj iz Šmartna na 3 mesece ječe
s postom. Poškodovanec se piše Fr. Golob.

19-letna Ivana Markočič, že večkrat
kaznovana, je bila obsojena na 15 mesecev
težke ječe s postom, ker je kradla obleko v
Solkanu, Pri peči in v Ravnici.

Radi tatvine sta bila obsojena 20 letni
J. Artasi iz Rovinja in 16 letni Silvij Kolenc
iz Gorice vsak na 7 mesecev v ječo s po-
stom vsak mesec; in sicer radi tatvin pri tr-
govcu Tofoliju in L. Fernsteinu.

Bratno in pevsko društvo v Dobravljah priredi
v nedeljo 15. t. m. veliki ples.

Pevsko društvo „Nabrežina“ v Nabrežini pri-
redi dne 29. julija t. l. tombolo s plesom.

Pelagra. — V podobčini Št. Martin na
Krasu občine Zagraj je bolnih na pelagri 10%,
in sicer radi slabe vode. Sedaj šele se bri-
ga, da bi dobili dobro pitno vodo.

Priporočilo. — Podpisani je pre-
vzel prevažanje blaga (spediterstvo) na
postaji Sv. Lucija-Tolmin.

V Tolminu bode imel svoja skla-
dišča, kar bode jako priložno za gg.
trgovce kobariškega in bovškega sod-
nijskega okraja, ki ne bodo hoteli hoditi
sami po blago na omenjeno postajo.

Za prevažanje se priporoča

Andrej Vrtovec.

Tolmin, 7. julija 1906.

Razgled po svetu.

Poslanska zbornica je razpravljala včeraj o
obrtnem redu ter razprave končala. Sprejet je
bil nujni predlog glede skupnih carinskih do-
hodkov. Na dolgo je govoril Sternberg po svoji
navadi. Seja zopet v petek.

Poslanska zbornica utegne zborovati le
še do konca prihodnjega tedna, odsek za vo-

lilno reformo pa bo zboroval naprej, dokler
ne dožene cele predloge.

Laški poslanec Bartoli je v seji volilnega
odseka minolega petka tolkel s pestjo ob mizo,
prevračal stolce po izbi in kričal poslancem
in vladi: Sramujte! se ter je očital, da ho-
čejo laške sirote zadušiti. Posl. Bartoli se je
razjezil zato, ker se je bal, da bi glede ko-
čevskega mandata moglo priti do odločitve
poprej, nego — se dovrše pogajanja med Lahi
in Nemci za medsebojno podpiranje. Lahi naj
bi glasovali za nemški kočevski mandat, a v
odškodnino naj bi Nemci glasovali za preten-
zije Lahov v Primorju. Ali pogajanja niso šla
tako gladko izpod rok kakor bi hoteli Lahi.
Izlasti o nemških konservativcih in krščanskih
socijalistih se čuje, da so pač pripravljeni gla-
sovati z drugimi nemškimi strankami za vsako
krivico na škodo Slovanov, ali glede laških
zahtev v Primorju da se nočejo vezati. Potem
pa je tudi dr. Adler izjavil, da bo on glasov-
val za kočevski nemški mandat le v slučaju,
da se Nemci kako sporazumejo s Slovenci. A
slednjic je tudi vlada pritiskala na Nemce, naj
privole, da dobe Slovenci za nemški kočevski
mandat na Kranjskem primerno in jednako-
veljavno odškodnino na Štajarskem, ker bi si-
cer — prišla v nevarnost vsa predloga. —
Lahi so se začeli bati, da bi radi kočevskega
mandata moglo priti do kakega sperazumljenja
med Slovenci in Nemci, kajti v tem slučaju
Nemci ne bi več potrebovali Lahov, in postalo
bi še bolj dvomljivo, da bi jim pomagali glede
zahtev v Primorju. Glavni vzrok, ki jezi dra.
Bartolija, tiči prav za prav v kontroverzi,
ki je nastala med njim in ministerskim pred-
sednikom bar. Beckom. Poslednji je namreč
zaklical Bartoliju, da naj bodo Lahi za-
dovoljni s tem, kar se jim ponuja, ter da naj
ne store ničesar, kar bi moglo provzročiti, da
se jim število mandatov še skrči. Ta nastop
Bartolijev je pa hotel „Piccolo“ izkoristiti
češ: kak uspeh je dosegel Bartoli s svojim
nastopom, da so morali po Bartolijevem na-
stopu zaključiti sejo, vsled česar ni moglo
priti do glasovanja o kočevskem mandatu. Laž
pa je, da so zaključili sejo vsled nastopa Bar-
tolijevega, ker resnica je ta, da je Bartoli za-
čel razgrajati po zaključku seje.

Odsek za volilno reformo je nadaljeval spe-
cijalno debato o številu mandatov in razdelitvi
volilnih okrožij na Kranjskem. Posl. Bartoli
se je pritoževal o zapostavljanju Lahov ter
rekel, da se pod pretzvezo uresničenja ljud-
skega postulata in uvedanja splošne volilne
pravice namerava le na najnesramnejši način
škoditi laškemu narodu, zmanjšati število po-
slancev ter izročiti Slovanom večino v deže-
lah, v katerih prebivajo Lahi. Lahi, izlasti
Lahi Istre, so se pred baronom Gautschem in
tudi potem izjavili za splošno in enake vo-
lilno pravico kakor postulat pravičnosti v zve-
temu, da so mnogi pristaši stranke izrazili
svojo bojazen radi narodnega posestnega sta-
nja, česar pa govornik ni storil. Sedaj uvi-
deva, da se je motil in mora izjaviti, da bo
njegova stranka, ker ni možno v smislu želj
laških pokrajnin doseči spremembe volilnih
okrožij v „laških pokrajinah“, ne le glasovala
proti predlogi, ampak da se bo z vsemi sred-
stvi branila, da postane nameravano nasilstvo
dejstvo. Lahi so bili tudi pripravljeni v pri-
log demokratičnega postulata splošne in enake
volilne pravice žrtvovati del svojega narodnega
posestnega stanja; toda ker noče odsek od-
straniti krivic v vladni predlogi, postanejo
Lahi najodločnejši protivniki volilne reforme.
Govornik je nadaljeval svoj govor v laškem
jeziku ter je ob 7. uri zvečer končal svoj dve
in polurni govor, nakar je bila seja zaklju-
čena.

Boj za Kranjsko v odseku za volilno refor-
mo je nenavadno ljut. Nemci zahtevajo 1 nem-
ški mandat za Kranjsko, Lahi so se postavili
pri tem na stališče, da glasujejo z njimi, ako
se zavežejo oni glasovati za njihove zahteve
glede Primorja, to je da bi dobili za Gorisko
in za Istro še po en mandat. Ker se Nemci
niso hoteli kar tako z lepa udati, je delal
Bartoli „obstrukcijo“. Lahi ostajajo pri svojih
zahtevah. Vršijo se pogajanja, in mogoče, da
Lahi dosežejo, kar želijo! Kočevski mandat
bo najbrže v odseku sprejet, Slovincem pa se
morda „obljubi“ še en mandat na Štajer-
skem. — Vse dela proti nam, in sedaj uteg-
nejo očitati še primorske Slované! In proti
vsemu temu — kak odpor je od strani Jugo-
slovanov? En Bartoli oganja cel odsek v kozji
rog, jugoslovanski poslanci pa ne morejo do-
seči ničesar. Pa tudi ni potrebnega od-
pora!

Mornarska sodnija v Kronstadtu je razpravljala
o predaji čolna za mine „Bjedovega“ Japon-

cem. Pomočnik mornariškega vojnega proku-
ratorja generalni major Vogab je govoril tri
ure. Predajo čolna je označil za največjo sra-
moto v zgodovini ruske mornarice in je rekel,
da so obtoženci izdajalci. Ne glede na obtožbo
admirala Roždestvenskega in ostalih častnikov
je zahteval za obtožence smrtno kazen. Zago-
vornik kapitana Kolonya, odvetnik Adamov,
je izjavil, da ne stoji pravi krivci pred sod-
niki in so svobodni na svojih javnih mestih.
Štirje oficirji so obsojeni na smrt. Roždestven-
ski oproščen.

Slovenskih visokošolcev je koncem letnega
tečaja 1906. na Dunaju, v Gradcu, v Pragi in
drugod 660, izmed teh 328 juristov, 37 me-
dicincev, 188 filozofov, 68 tehnikov, 8 veteri-
narcev, 14 agronomov, 4 montanci, 10 eksport-
nih akademikov, 3 trgovski akademiki, 3 kon-
servatoristi. Po rojstvu je 383 Kranjcev, 161
Štajercev, 19 Korošcev, 94 Primorcev in 3 od
drugod. Na Dunaju jih je 383, v Gradcu 204,
v Pragi 64 in drugod 9.

Radi ljublje v smrt. — V soboto zvečer se
je mizar Aleksander Zahradnik, star 29 let,
v Trstu skregal s svojo ljubico. Na to je šel
v svojo sobo ter si z revolverjem pognal kroglo
v glavo. Ko so vsled strele prihiteli njegovi
domači v sobo, so ga našli mrtvega.

Akad. tehn. društvo „Triglav“ v Gradcu je skle-
nilo z akad. društvom „Ilirija“ v Pragi
bratsko zvezo.

„Sokol“ v Sinju v Dalmaciji je imel pri-
sostvovati staroslovenski službi božji na časi
sv. Cirila in Metoda. Fratri pa so mu zabra-
nili vohod v cerkev, češ, da je razžalil sveče-
ništvo. Vsled tega je bil dan slovanskih bla-
govestnikov proslavljen s sijajno civilno sve-
čanostjo ob udeležbi celega mesta.

Občinski pisar — občinski starestina. — V
Skradinu v Dalmaciji je občinski pisar ob jed-
nem starestina. Ker je kaj takega nedopustno,
so se obrnili na deželni odbor, da ostane
pisar-starestina ali občinski pisar ali starestina.

Velik agrarni štrajk je pričel v istočni Ga-
liciji. V vaseh bursztynskega in przemislkega
okraja se je stavka že pričela.

Strašen zločin. — V okrajnu Nitra se je
izvršil strašen zločin. Kmečki fant Andrej
Vrabcac je iz jeze, da je bil potrjen, napadel
svojega bolnega očeta, preklal očeta s sekire
glavo in toliko časa z nogami teptal umira-
jočega očeta, da je oče izdihnil dušo.

Srbi v Banatu se množijo jako počasi. Pred
200 leti jih je bilo nad 300.000, sedaj jih je
komaj 40.000. V Velikem Bečkereku jih je
bilo leta 1870. okoli 12.000, sedaj jih je ko-
maj 8000.

Razkritja Kuropatkinova. — Bivši vrhni po-
veljnik v Mandžuriji, general Kuropatkin, je
že dovršil svojo veliko zgodovinsko delo o
vzrokih ruskih porazov na skrajnem Vzhodu.
Ugledne osebe, ki so obiskale Kuropatkina na
njegovem posestvu ter so imele priliko obve-
stiti se o delu, poročajo, da je Kuropatkin z
uradnimi spisi in brzozavkami dokazal, da ni
mogel na bojišču nikdar svobodno postopati.
V odločilnih trenutkih je dobival povelja iz
Petrograda, ki so popolnoma ovrгла njegove
odredbe in načrte. Kuropatkin razkrije stvari,
ki vzbudijo pozornost.

Izseljevanje. — V preteklem letu je do-
spelo v New York en milijon izseljencev. Med
temi je največ podanikov avstrijske
ogrskih! Za temi pride Italija, Škotska,
Irlandska, Angleška, Francija, Španska, Por-
tugalska, Nemčija itd.; najzadnja je Švica, ki
da torej najmanj izseljencev.

Štrajki v Nemčiji. — Od 1. 1901. do 1905
se je povečalo število podjetij, prizadetih po
štrajkih, od 4561 na 14.481; število štraj-
kujočih delavcev je poskočilo od 55.262 na
408.145; zapreti se je moralo 1. 1901. po-
djetij 238, leta 1905. pa 3859; brez dela
ostalo ne le 5415 delavcev, ampak 118.665.

L. 1905. so dosegli delavci poln uspeh
v 22% slučajev, delen uspeh v 40-4%, ne-
uspeh v 37-6%.

Nova železnica na Ruskem. — Kakor poročajo
iz Petrograda, namerava ruska vlada graditi
nove železniške proge: Uralsk-Tascent, Oren-
burg-Semipalatinsk in Tascent-Tomsk. Inžen-
rji, ki bodo merili nove proge, odpotujejo iz
Petrograda koncem meseca julija ter se povr-
nejo še le novembra.

Gospodarstvo.

I. avstrijski kmetijsko-zadružni shod na Dunaju.
— (Poročila II. del.) (Konec.) IX. Načela za
zadružne mlekarne, (poročila deželni nadsvetnik
V. Kerbler v Lincu.)

1. Načela za zadružne mlekarne v svrhu
izdelovanja surovega masla: a) V krajih, v
katerih se mleko ne more ugodno prodati, se
priporoča v slučaju obstoja v sledečem ozna-

Prva pomoč pri bruhanju je Kufekejeva moka za otroke brez vsakršnega mleka, ki je bolezenskim kalem ugodna podlaga in ki ga holno črevo ne prebavi. Če pa dajemo Kufekejevo moko brez mleka, ki zaradi rastlinske beljakovine v njej daje kalem bolezni slabo podlago in s tem manjša vretje v črevesu, se pogosto v začetku bolezni posreči ustaviti bruhanje, omogočiti zopetno prejemanje hrane in povzdigniti odpornost telesa proti bolezni. Tudi na drisko vpliva Kufekejeva moka za otroke ugodno.

FRANCE ROB.

**Za veliko noč priporoča gorlške
pince, potice itd.**

Naznanilo.

Na predlog odbora upnikov se bode prodala v konkurzno maso **Ferdinanda Gostiše v Idriji** spadajoča **zaloga manufakturnega blaga** z opravo vred, sodno cenjena na K 20.481-23, **ofertnim potom**, kakor stoji in leži, brez jamstva konkurzne mase za kakovost in količino.

Pismene ponudbe opremljene z 10% vadijem je vložiti pri podpisnem upravitelju konkurzne mase **najkasneje dne 15. t. m.** in ostanejo ponudniki vezani na nje do **všetega dne 22. t. m.**

Kupnino mora plačati ponudnik takoj, ko se mu naznani sprejetje ponudbe; ko bo kupec plačal kupnino, se mu izroči prodana zaloga, in mora izprazniti prodajalniške prostore v hiši g. Franceta Didič-a do konca avgusta t. l.

Inventurni zapisnik je na vpogled pri tukajšnjem c. kr. okrajnem sodišču odd. I., natančnejša pojasnila pa daje podpisani.

V IDRIJI, dne 3. julija 1906.

Alojzij Pegan,

c. kr. notar kot upravitelj konkurzne mase.

Objava.

Naznanja se, da je sklenilo varuštvo deželnega hipoteknega zavoda v svoji seji dne 7. julija t. l., da se podaljša rok za vplačevanje poluletnih obrokov, ne da bi se računale zamudne obresti, od 8 na 15 dni.

Po preteku roka se bodo računale zamudne obresti od dne ki sledi dospelosti obroka.

Ravnateljstvo deželnega hipoteknega zavoda.

Odlikovana
z diploma
I. vrste.

Odlikovana
s častno diplomom
Dunaj 1898.

Umetniška
obrtna razstava
Gorica 1900.

Odlikovana pekarija in sladčičarna

KAROL DRAŠČIK

v Gorici na Koru v (lastni hiši)

izvršuje naročila vsakovrstnega tudi najfinejšega peciva, torte, kolače za birmance in poroke, odlikovane velikonočne pince itd.

Prodaja različna fina vina in likerje na drobno ali v originalnih butelkah. Priporoča se slavnemu občinstvu za mnogobrojna naročila ter obljublja solidno postrežbo po jako zmernih cenah.

Rimske toplice

v Tržiču (Monfalcone) na Primorskem

Stalno podnebje 38—40°.

D času od 1. junija do konec septembra.

Kopelji se priporočajo posebno proti protinu in reumatizmu, bolečinam v kolku in ženskim boleznim itd. itd.

Lastnina Kr. V. kneza Thurn-Taxis.

Trgovsko-obrtna zadruga v Gorici

registrovana zadruga z neomejenim jamstvom.

Načelstvo in nadzorstvo „Trgovsko-obrtna zadruga v Gorici“ je z ozirom na premenjena in dne 29. decembra 1905. v zadrugi register vpisana pravila, pri skupni seji dne 30. decembra 1905. sklenilo za leto 1906. ta-le način poslovanja:

Daje svojim članom posojila na odplačevanje v petih letih, proti odplačilu po 2 kroni na mesec za vsakih 100 kron; na menice pa proti 6% obrestovanju.

Doba za odplačilo pri posojilih na obroke se po želji izposojevalca določi tudi na 10 ali več let.

Vsak izposojevalec plača pri zajemu posojila enkrat za vselej, mesto uradnine 1/2% prispevka v posebno rezervo za morebitne izgube.

Sprejema navadne hranilne vloge v vsakem znesku, jih obrestuje po 4 1/2%, večje, stalno naložene pa po dogovoru.

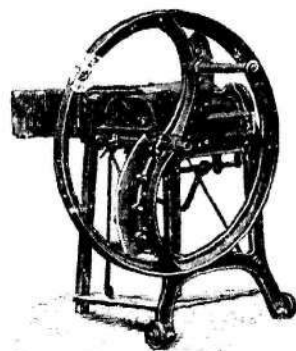
Deleži so dvojni: opravični po 2 kroni, glavni po 20 kron.

Zadruga objavlja vsa svoja naznanila v časopisih „Soča“ in „Primorec“.

Nova pravila so se razposlala vsem članom; če jih pa po pomoti ni kdo dobil, naj se oglasi v zadrugi uradu v „Trgovskem domu“.

Načelstvo in nadzorstvo.

Tovarna kmetijskih strojev, sesalk in železolivarna K. & R. JEŽEK v Blanskem (Moravska)

se priporoča za dobavo vseh kmetijskih strojev, kakor: plugov, bran, sejalnih strojev, strojev za žeti in kositi, vitlov, mlatilnic, žitnih čistilnic in odbiralnikov (trijerjev), slamoreznic, reporeznic, koruznih robkarjev, drobilnih mlinov, parilnih kotlov, grozdnic in sadnih mlinov in stiskalnic itd. Posebna izdelava sesalk vodovodnih naprav, bencinskih motorjev in lokomobil, vrtnih strojev in strojev za kroženje obrocev.

Popolne opreme opekarn, šamotnih in tovarnih za mavec.

Zmerne cene, ugodni plačilni pogoji. Ceniki (o kmetijskih strojih tudi slovenski) zastoj in poštne prosto.

Zastopstvo za Kranjsko in zaloga strojev v Ljubljani

Ivan Komatič Dunajska cesta šte. 31.

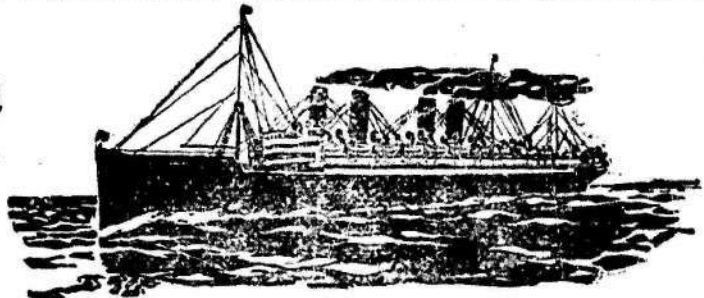
Zastopstvo za Gorisko, Primorje in Istro

Josip Dekleva v Gorici, ulica Municipio 1.

„Narodni kolek“ koleke, poštne znamke in vse poštne vrednostnice prodaja Knjigarna A. Gabršček.

Najcenejša in najhitrejša vožnja v Ameriko je s parniki „Severonemškega Lloyd“.

Iz
Bremna
v
New
York

s cesarskimi brzoparniki „KAISER WILHELM II.“, „KRONPRINZ WILHELM“ in „KAISER WILHELM der GROSSE“.

Prekomorske vožnje traja samo 5—6 dni.

Natančno, zanesljiv poduk in veljavne vozne listke za parnike gori navedenega parobrodnega društva kakor tudi listke za vse proge ameriških železnice dobite v Ljubljani edino le pri

EDVARDU TAVČARJU, Kolodvorske ulice št. 35

nasproti občeznani gostilni „pri Starem Tišlerju“.

Odhod iz Ljubljane je vsak torek, četrtek in sobota. — Vsa pojasnila, ki se tičejo potovanja, točno in brezplačno. — Posrežba poštena, rečna in solidna. Potnikom, namenjenim v zapadne države kakor: Colorado, Mexiko, Californijo, Ariz., Utah, Wyoming, Nevada, Oregon in Washington nudijo naše društvo posebno ugodne in izredne cene čez Salvesta. Odhod na vsaj proti iz Bremna enkrat mesečno.

Tu se dobivajo pa tudi listki preko Baltimora in na vse ostale dele sveta, kakor: Brazilijo, Kubo, Buenos-Aires, Colombo, Singapore v Avstralijo itd.

POZORI BERITE!

Se dobiva v vseh lekarnah.

Najboljše zdravilo proti

Se dobiva v vseh lekarnah.

REVMAATIZMU in PROTINU

je liker Godina

izdelan v Trstu v lekarnah Rafael Godina, lekarna „Alla Madonna della Salute“ pri Sv. Jakobu; Josip Godina, lekarna „All' Igna“, Via del Farneto 4.

cena steklenice K 1.40. In Trstu se ne razpolaga manj nego 4 steklenice proti povzetju ali naprej poslanim zneskom K 7.— prosto poštne.